

Για μία αλληλουχία γεγονότων στο "11ο Ελευθεριακό Φεστιβάλ Βιβλίου Θεσσαλονίκης"

Σχετικά πρόσφατα, ελάχιστες μέρες πριν τη διεξαγωγή του «11ου Ελευθεριακού Φεστιβάλ Βιβλίου Θεσσαλονίκης», πληροφορηθήκαμε για την ύπαρξη ενός blog (palaiokinimatopoleio.wordpress.com) μέσω του οποίου πωλούνται έναντι συγκεκριμένου αντιτίμου διάφορα έντυπα. Ανάμεσα σε αυτά τα έντυπα υπάρχουν και κινηματικές εκδόσεις, ορισμένες από τις οποίες διακινούνται με ελεύθερη συνεισφορά ή χωρίς κανένα αντίτιμο. Κάποια από αυτά δημιουργήθηκαν ή επανατυπώθηκαν από την συλλογικότητά μας και ατομικές/συλλογικές πρωτοβουλίες που συμμετείχαν κάποιες από εμάς. Αφενός η άρνηση του διαχειριστή του blog να απαντήσει ή και να λάβει υπόψιν του τις ψηφιακές επικοινωνίες που επιδιώχθηκαν μαζί του, αφετέρου ο πάγκος που διατηρεί σε διάφορες κινηματικές εκδηλώσεις (όπως και στο Ελευθεριακό Φεστιβάλ Βιβλίου Θεσσαλονίκης) και το ενδεχόμενο να πουλάει ακόμα κι εκεί το εν λόγω υλικό -παρά τις προφανείς εναντιώσεις μας, μας οδήγησαν μαζί με άλλες συντρόφισσες και συντρόφους να επιδιώξουμε μία άμεση επαφή μαζί του.

Συντάξαμε λοιπόν από κοινού ένα κείμενο (το κείμενο μπορεί να βρεθεί [εδώ*](#)), το οποίο φροντίσαμε να γνωστοποιήσουμε και στη διοργανωτική ομάδα του φεστιβάλ μία μέρα πριν την έναρξη του 3ημέρου, για λόγους ενημέρωσης, πολιτικής ευγένειας, αλλά και για να αποφύγουμε την πιθανότητα να παρερμηνευτεί η παρουσία μας εκεί. Στόχος μας ήταν να μιλήσουμε με το διαχειριστή του εν λόγω blog και να ενημερώσουμε/συζητήσουμε με τους διοργανωτές του φεστιβάλ σχετικά με αυτό το ζήτημα με την μορφή παρέμβασης στο χώρο του φεστιβάλ (στον πάγκο που διατηρούσε), αλλά όχι στο ίδιο το φεστιβάλ και τις εκδηλώσεις του. Επιλέξαμε την αρχή της 1ης μέρας και προτού ξεκινήσουν οι εκδηλώσεις/συζητήσεις, ώστε να αποκλειστεί επιπλέον η τυχόν μετατόπιση του ενδιαφέροντος από αυτές, μοιράζοντας παράλληλα το κείμενό μας στους τριγύρω πάγκους και τον λίγο επιπλέον κόσμο που είχε έρθει από νωρίς, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο έναν πιο δημόσιο και πολιτικό χαρακτήρα στην ίδια την παρέμβαση. Σκοπεύαμε να εκθέσουμε δημόσια το διαχειριστή του blog και να διασφαλίσουμε -μέσω αυτής της έκθεσης και της δημόσιας κριτικής που αναμέναμε ότι θα επιφέρει- ότι θα σταματήσει αυτή την ανήκουστη πρακτική.

Η παρέμβαση στην οποία προχωρήσαμε και η συνομιλία μας με το εν λόγω άτομο διήρκεσε ελάχιστα λεπτά και ο ίδιος υποσχέθηκε άμεσα ότι δεν θα συνεχίσει την εμπορευματική διακίνηση προκηρύξεων και κινηματικών εντύπων που διακινούνται χωρίς αντίτιμο ή με ελεύθερη συνεισφορά. Οι τόνοι κρατήθηκαν χαμηλοί παρά την προκλητικά αδιάφορη στάση του διαχειριστή του blog μέχρι την προηγούμενη μέρα και τις παιδαριώδεις δικαιολογίες που ακούσαμε εκ μέρους του, αφού μια ένταση δεν ήταν στις προθέσεις μας. Δυστυχώς, δεν έχουμε λάβει ακόμα κάποια ανατροφοδότηση εκ μέρους του Ελευθεριακού Φεστιβάλ Βιβλίου σχετικά με τα ζητήματα που θέσαμε στο κείμενο.

Αφού λοιπόν ολοκληρώθηκε η παρέμβαση χωρίς οποιαδήποτε ένταση, άτομο της διοργάνωσης (ο Α., όπως μάθαμε αργότερα πως ονομάζεται), απευθύνεται προς το μέρος μας με βρισιές. Στην προσπάθεια συντρόφου να αντιληφθεί το λόγο της συμπεριφοράς του, το ίδιο άτομο (από τον πάγκο των εκδόσεων Κουρσάλ -με τον οποίο συμμετείχε στο φεστιβάλ) ανεβάζει κι άλλο τους τόνους, αρχικά βρίζοντας και απειλώντας όλα όσα συμμετείχαν στην παρέμβαση, και στη συνέχεια ορμώμενος προς το σύντροφο που του ζήτησε τον λόγο. Σύμφωνα με έναν από τους αρχικούς του

χαρακτηρισμούς (παλικαράδες) και εφόσον δεν ανταποκρινόμαστε στις απαιτήσεις του όρου, φανταζόμαστε πως με τη στάση του ήθελε να μας δείξει πως συμπεριφέρεται ένα πραγματικό παλικάρι, υποσχόμενος «μπουνιές και κλωτσιές την επόμενη φορά που θα τολμήσετε να έρθετε στο φεστιβάλ». Στο μάτσο-τραμπούκικο ύφος που διαπερνούσε το σύνολο της φρασεολογίας και των κινήσεων του, το αποκορύφωμα όλων ήταν οι 2 (!) φορές που σηκώθηκε από τον πάγκο του για να χτυπήσει έναν από εμάς.

Από νωρίς φάνηκε πως το εν λόγω άτομο διακατέχεται από μία προβληματική, αλλά και ιδιοκτησιακή, λογική για το Ελευθεριακό Φεστιβάλ Βιβλίου και τις ανοικτά καλεσμένες εκδηλώσεις αυτού. Τα προηγούμενα αποδεικνύονται αρχικά από την παρατήρησή του πως το Ελευθεριακό Φεστιβάλ Βιβλίου «δεν αποτελεί χώρο παρεμβάσεων καθώς δεν είναι το κράτος» και έπειτα με τον τύπο να αναρωτιέται (περιμένοντας όντως απάντηση) «ποιος μας κάλεσε εκεί».

Καταρχάς, αντιλαμβανόμαστε τις κινηματικές διαδικασίες που θέλουν να ονομάζονται ελευθεριακές, ως χώρους παρεμβάσεων, πολιτικής κριτικής και διαλόγου, και όχι ως χώρους "κομματικής" ομοιομορφίας. Κατά δεύτερον, αναρωτιόμαστε κι εμείς με τη σειρά μας, για ποιο λόγο ένας τύπος με τον οποίον δεν έχουμε συναντηθεί ποτέ από κοινού σε κινηματικές διαδικασίες και οι περισσότερες από εμάς δεν γνωρίζουν καν ποιος είναι, αντιδράει έτσι; Τι αναγνωρίζει σε εμάς και μας απευθύνεται με αυτόν τον τρόπο; Σε τι, αλλά και σε ποιους, αναφέρεται όταν γκαρίζει «αρκετά σας έχουμε ανεχτεί τόσο καιρό»; Που ακριβώς μας έχει ανεχτεί τόσο καιρό; Μήπως θεωρεί και τις κινηματικές διαδικασίες, δικό του τσιφλίκι; Μήπως ο κινηματικός δρόμος, η γειτονιά, οι αγώνες στους οποίους επιλέξαμε να υπάρχουμε και να δρούμε διαχρονικά, αλλά και με ιδιαίτερο κόστος τα τελευταία δυόμισα χρόνια του εγκλεισμού και των εντεινόμενων επιταγών πειθάρχησης, προτάσσοντας την εναντίωσή μας στα κρατικά lockdown, τα green pass και την υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού, ανήκουν και αυτά στη δικαιοδοσία του Α. και πρέπει να τον ρωτάμε πριν δράσουμε; Υπάρχει άραγε κάποιος αποκλεισμός από το Φεστιβάλ προς το μέρος μας που δεν τον γνωρίζουμε; Αν είμαστε ανεπιθύμητες, έστω και ως παρουσίες, γιατί δε μας γνωστοποιήθηκαν και οι λόγοι;

Καθόλη τη διάρκεια αυτής της έντασης (που δημιουργήθηκε και διατηρήθηκε αποκλειστικά από τον Α., χωρίς καν την ενεργή υποστήριξη των 2-3 συντρόφων του που ήταν δίπλα του), δεν αναγνωρίσαμε κάποιο άτομο από τη διοργάνωση να προσπαθήσει να αντιδράσει τερματίζοντας και την απίθανα προκλητική συμπεριφορά του τύπου, παρόλο που όλα συνέβαιναν σε κοινή θέα. Εν τέλει, η ένταση στην παρούσα φάση τελείωσε επειδή επιλέξαμε να μη δώσουμε συνέχεια και να μην απαντήσουμε στις προκλήσεις του συγκεκριμένου ατόμου. Στο τέλος μάλιστα, εμφανίστηκε άτομο της διοργάνωσης (Ν.) το οποίο ζήτησε από εμάς (που με ψυχραιμία δεχόμασταν τον τραμπουκισμό επί πόση ώρα) να ηρεμήσουμε, επιλέγοντας με αυτόν τον τρόπο να υπερασπιστεί και να συγκαλύψει την επίθεση που δεχτήκαμε. Μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές δεν έχει υπάρξει καμία συλλογική αντίδραση από μέρους του Φεστιβάλ, ή έστω και μεμονωμένων διοργανωτών, σχετικά με την τραμπούκικη αυτή επίθεση σε βάρος του μέλους μας, αλλά και του συνόλου των ατόμων που παρεμβήκαμε με το κείμενό μας.

Για τις εκδηλώσεις που ακολούθησαν, κανονικά, δε θα είχαμε κανένα λόγο να σχολιάσουμε κάτι με ένα δημόσιο κείμενο. Δεν είχαμε άλλωστε και συλλογική παρουσία σε αυτές. Παρόλα αυτά, όσα εξελίχθηκαν την ίδια μέρα στο Ελευθεριακό Φεστιβάλ Βιβλίου κατά τη 2η εκδήλωση, όπου παρουσιάστηκαν τα περιοδικά έντυπα "Κοινωνικός Αναρχισμός #7" & "Σημειώσεις της Στέπας #5" μας αφορούν, δυστυχώς φαίνεται να συνδέονται με τον προηγούμενο τραμπουκισμό και μας αναγκάζουν να μοιραστούμε κάποιους προβληματισμούς.

Με το πέρας των εισηγήσεων από το πάνελ των 3 ομιλητών, 2 εκ των οποίων είναι ο Α. και ο Ν., βιώσαμε πρωτόγνωρες καταστάσεις. Ενώ λοιπόν έχουν προηγηθεί, κατά τη διάρκεια των εισηγήσεων, τοποθετήσεις για την περίοδο της πανδημίας, με γενικές αναφορές επιπλέον και σε συνωμοσιολογικούς και σκοταδιστικούς κύκλους εντός του αντιεξουσιαστικού κινήματος, προσπαθείται να αποτραπεί κάθε συζήτηση για την πανδημία και την πολιτική της διαχείριση, ακόμα και για όσα το πάνελ επέλεξε να θέσει. Αν και έχει γίνει πολύ συχνό το φαινόμενο να κατηγορούνται με ευκολία κομμάτια του ριζοσπαστικού κινήματος –και όχι μόνο– ως συνωμοσιολογικά, πιστεύουμε πως, καθότι πρόκειται και για έναν ιδιαίτερα βαρύ χαρακτηρισμό, θα όφειλε να συνοδεύεται από αντίστοιχα συμπαγή επιχειρήματα, και όχι από μία συσκοτιστική πρακτική που στοχεύει στην πάση θυσία επικράτηση μίας πολιτικής ανάλυσης/τάσης. Επίσης, ακούγεται και πάλι, πλέον από το πάνελ διά στόματος Α., πως δεν πρέπει να γίνονται παρεμβάσεις σε εκδηλώσεις του "χώρου", εξισώνοντας τεχνηέντως τη γνωστή τραμπούκικη επίθεση σε εκδήλωση στο κατειλημμένο ΑΚΝ στην Αθήνα, με παρεμβάσεις πολιτικού χαρακτήρα και κριτικής που επιχειρήθηκαν από το κοινό εκείνη την ημέρα. Στη συνέχεια, σε σύντροφο που επιθυμούσε να τοποθετηθεί, ένας από τους εισηγητές (χωρίς την αντίρρηση βέβαια των υπολοίπων), ο Ν., επιχειρεί να δώσει το μικρόφωνο υπό όρους, ανάλογα με το περιεχόμενο της τοποθέτησης! Λίγο αργότερα, ανακοινώνεται ότι η εκδήλωση ολοκληρώνεται και κλείνει το μικρόφωνο, με έναν όχλο περίπου 20 ατόμων να έχει ήδη συγκεντρωθεί δίπλα στο μικρόφωνο, σε μία κίνηση "περιφρούρησης" του μικροφώνου από ενοχλητικές τοποθετήσεις, ξεκινώντας λεκτικές αψιμαχίες με όποι@ προσπαθεί να τοποθετηθεί.

Μέλος της συλλογικότητάς μας και ανεσταλμένος υγειονομικός, ο ίδιος που δέχθηκε και την αρχική επίθεση από το μέλος των Κουρσάλ Α., μιλώντας στο μικρόφωνο στην προσπάθειά του να αρθεί ο τερματισμός της εκδήλωσης και να συνεχίσει τη συζήτηση, έρχεται αντιμέτωπος με τον αντιδραστικό όχλο δίπλα του που του επιτίθεται φραστικά ως συνωμοσιολόγο και σκοταδιστή. Ταυτόχρονα, ο Ν. που διακόπτει το σύντροφό μας από το πάνελ, μας κατηγορεί για υποτιθέμενο κάλεσμά μας στο λευκό πύργο* και για υποτιθέμενη διοργάνωση κοινών πορειών στην Αθήνα (!!)

με φιλορωσικές συλλογικότητες! Το ψέμα για το λευκό πύργο δεν το ακούμε πρώτη φορά, όπως πάντα χωρίς καμία απόδειξη, μιας και τα καλέσματά μας ήταν πάντα δημόσια. Δεν έχουμε εξάλλου μετατοπιστεί σε βασικές μας αρχές, ώστε να αρχίσουμε να συμπλέουμε με όσους αναγνωρίζουμε ως εχθρούς της κοινωνικής απελευθέρωσης. Πραγματικά, συνεχίζει να μας εκπλήσσει αυτή η συνεχιζόμενη και διανθιζόμενη λασπολογία και μάλιστα χωρίς καμία αιδώ. Πρώτη φορά όμως, τίθενται σε κεντρική ανοιχτή εκδήλωση, και μάλιστα από διοργανωτή της, με το αντίστοιχο βάρος και κύρος που φέρει κάτι τέτοιο. Η κριτική και το πνεύμα συζήτησης, παρέδωσαν πνεύμα. Επίσημα πια, τη θέση τους διεκδικούν η δημιουργία εντυπώσεων, η οχλαγωγία και οι προκλήσεις.

Επιχειρείται λοιπόν να ελεγχθεί το σύνολο των τοποθετήσεων, το εισηγητικό πάνελ αποφασίζει να μην υπάρξει κουβέντα σε ζητήματα που έθεσε, επιλέγεται ο ξένος δρόμος της δημιουργίας εντυπώσεων σε ανοιχτή εκδήλωση, επιβάλλεται ο τερματισμός της συζήτησης και, επιπλέον, για τους διοργανωτές δεν υφίσταται ενόχληση από τα νοήματα που παράγει η εικόνα ενός συμμορίτικου όχλου δίπλα από το μικρόφωνο.

Ως τελική τοποθέτηση, και με ένα σεβαστό διάστημα έντασης και αμηχανίας να έχει μεσολάβήσει, δύο άτομα, που φαινομενικά εκπροσωπούν τη διοργανωτική ομάδα του Φεστιβάλ, ενημερώνουν πως «τα μικρόφωνα δεν έκλεισαν προηγουμένως» και «πως όποιος θέλει να τοποθετηθεί, μπορεί να το κάνει». Δήλωση που αδυνατούμε να κατανοήσουμε παρά μόνο ως διαστρέβλωση της πραγματικότητας που ήδη ζήσαμε. Στη συνέχεια, ανακοινώνεται πως για όσα συνέβησαν και για

την εξέλιξη της εκδήλωσης «υπεύθυνη είναι η απουσία κουλτούρας διαλόγου, αυτός είναι και ο λόγος που το Φεστιβάλ απέφυγε να οργανώσει συζήτηση γύρω από την πανδημία μέχρι τώρα», δήλωση που επικυρώνει την προβληματική διοργάνωση της κατ' ευφημισμόν συζήτησης που προηγήθηκε.

Αν όμως η ευθύνη για την έλλειψη κουλτούρας διαλόγου δεν εντοπίζεται στη στάση που κράτησε το πάνελ, που εντοπίζεται άραγε; Κι αν ο διάλογος και η ανταλλαγή επιχειρημάτων εγκαταλείπονται έτσι εύκολα, μήπως μας απομένουν και πριμοδοτούνται οι καφρίλες, οι τραμπουκισμοί και οι καφενειακές συζητήσεις; Μήπως τελικά, ό,τι ακολούθησε την αρχική μας παρέμβαση στον πάγκο του "palaiokinimatopoleio" δεν ήταν καθόλου άσχετο με ό,τι ακολούθησε κατά την εκδήλωση; Μήπως θα πρέπει να ξεχάσουμε με το ζόρι και όσα συμβαίνουν τα τελευταία 2,5 χρόνια, μόνο για να τα θυμηθούμε εκ νέου μέσα από "ειδικούς" παραμορφωτικούς φακούς;

**κατά τη διάρκεια της 2ετίας '21-'22, στο λευκό πύργο οργανώνονται μαζικές συγκεντρώσεις με βασική κεντρική θεματική την εναντίωση στον –υποχρεωτικό– εμβολιασμό, οι οποίες ελέγχονται/κυριαρχούνται από παρουσίες πατριωτών, ακροδεξιών και θρησκόληπτων.*

.
. .

Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα Άνω Πόλης